

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

3835
Αριθμός απόφασης /2023
Αριθμός έκθεσης κατάθεσης έφεσης 548338/1932/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη δικαστή Μαρία Δ. Μπουτάκη, Πρωτοδίκη, η οποία ορίσθηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τη γραμματέα Γεωργία Νάσιου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 1^η Απριλίου 2022, για να δικάσει την έφεση κατά της υπ' αριθ. 1600/Φ5743/2016 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας), μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ- ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ - ΚΑΘ' ΟΥ Η
ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ:

, με

ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου
δικηγόρου του Μιχαήλ Κούβαρη με Α.Μ. 031778 του Δ.Σ. Αθηνών.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΚΑΘ' ΩΝ Η

ΑΙΤΗΣΗ: 1) Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία
«Τράπεζα Eurobank Ανώνυμη Εταιρία» και το διακριτικό τίτλο
«Eurobank» που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Όθωνος αριθ. 8) και
εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 996866969, ως καθολικής διαδόχου
της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «Τράπεζα
Eurobank Ergasias A.E.», η οποία παραστάθηκε δια της
πληρεξούσιας δικηγόρου της.

του Δ.Σ. Αθηνών. 2) Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την
επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα
(οδός Αμερικής αρ.4) με ΑΦΜ 094014298, όπως νομίμως
εκπροσωπείται, α) ως ειδικής διαδόχου της Κυπριακής Δημόσιας
Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «CYPRUS
POPULAR BANK PUBLIC CO LTD», η οποία εδρεύει στη Λευκωσία
Κύπρου, όπως μετονομάσθηκε η τράπεζα με την επωνυμία
«MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD», καθολικής διαδόχου
της Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΜΑΡΦΙΝ
ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και β) ως καθολικής
διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία
«ΤΡΑΠΕΖΑ MILLENIUM BANK A.E.», όπως νομίμως
εκπροσωπείται, 4) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την
επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα (οδός
Σταδίου αριθ. 40) και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 094014249, για
λογαριασμό της και α) ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης
τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «Ανώνυμη εταιρία με την

4

επωνυμία «ΝΤΑΪΝΕΡΣ ΚΛΑΜΠ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΙΣΤΩΣΕΩΝ» και β) ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «CITIBANK INTERNATIONAL PLC», η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, και 4) Της υπό ειδική εικαθάριση ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε. ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ» που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κατεχάκη αριθμ. 61^Α και Βρανά), νομίμως εκπροσωπούμενης από τον ειδικό εικαθαριστή «ΡQH ΕΝΙΑΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ, ΕΙΔΙΚΟΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΡQH ΕΝΙΑΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ Α.Ε.» που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (επί των οδών Γραβιάς 3 και Γρανικού), όπως νομίμως εκπροσωπείται, η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «B2Kapital Μονοπρόσωπη Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλο «B2Kapital A.E.», που εδρεύει στην Αθήνα (Λεωφόρος Κηφισίας αριθμός 1 – 3) και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 800775575, ως μη δικαιούχου διαδίκου, εντολοδόχου, ειδικού πληρεξουσίου, αντιπροσώπου, αντικλήτου και διαχειρίστριας των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρίας με την επωνυμία «Hellas 3P Investment Designated Activity Company» που εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας και εκπροσωπείται νόμιμα, της τελευταίας ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ULTIMO PORTFOLIO INVESTMENT (LUXEMBOURG) S.A.» (με

διακριτικό τίτλο «ΥΡΙ»), που εδρεύει στο Λουξεμβούργο και εκπροσωπείται νόμιμα και της τελευταίας ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHABANK», η οποία εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σταδίου αριθμ. 40), η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της

ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΗΣ Η Β' ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK», η οποία εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σταδίου αριθμ. 40), νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Ο εκκαλών κατέθεσε στο Ειρηνοδικείο Αθηνών την από 25-07-2012 υπ' αριθ. έκθεσης κατάθεσης 5743/05.11.2012 αίτηση ρύθμισης οφειλών κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010. Κατά τη συζήτηση της αίτησης η δεύτερη εφεσίβλητη ζήτησε να γίνει δεκτή η δια δηλώσεως της πληρεξούσιας δικηγόρου της τα πρακτικά κύρια παρέμβαση. Το ανωτέρω Δικαστήριο, αφού συνεκδίκασε την αίτηση και την κύρια παρέμβαση, με την υπ' αριθ. 1600/Φ5743/2016 οριστική απόφασή του (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας) απέρριψε την αίτηση. Την απόφαση αυτή επικαλεί ο αιτών με την από 13-06-2017 έφεσή του, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 31927/1341/2017, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 548338/1932/2017, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται

στην αρχή της παρούσας και γράφηκε στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το πινάκιο και τη συζήτησή της οι πληρεξούσιες δικηγόροι των παρασταθέντων διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Εισάγονται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου: α) η από 13.06.2017 υπ' αριθ. έκθεσης κατάθεσης 548337/1932/2017 έφεση, β) η προφορικός ασκηθείσα υπέρ της τρίτης εφεσίβλητης πρόσθετη παρέμβαση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «B2Kapital Μονοπρόσωπη Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις», οι οποίες πρέπει να συνεκδικαστούν λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας και της σχέσης τους ως κυρίου και παρεπομένου, δεδομένου ότι άπασες εκδικάζονται κατά την προκείμενη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και ασκούνται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που είναι υλικά και τοπικά αρμόδιο προς εκδίκασή τους (άρθρα 31 και 246 ΚΠολΔ).

Από τις υπ' αριθ. 3883B'/23-06-2017, 3887B'/23-06-2017 και 3877B'/23-06-2017 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Αθανάσιου Μπουσδούνη, τις οποίες προσκομίζει ο εκκαλών, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης έφεσης με την πράξη ορισμού της δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στις δεύτερη, τρίτη και τέταρτη των εφεσιβλήτων- καθ' ων η αίτηση. Επομένως, εφόσον

αυτές δεν παραστάθηκαν όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, πρέπει να δικαστούν ερήμην. Το Δικαστήριο, ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στην εξέταση της υπόθεσης κατ' ουσίαν σαν να ήταν και αυτές παρούσες(άρθρο 764 παρ. 2 ΚΠολΔ).

Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ' αριθ. 1600/Φ5743/2016 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 14 του Ν. 3869/2010, 495, 513, 516, 517, 518 παρ. 2 και 761 ΚΠολΔ), εφόσον από τα προσκομιζόμενα έγγραφα δεν προκύπτει επίδοση της εικαλουμένης και δεν παρήλθε χρόνος μεγαλύτερος της διετίας από τη δημοσίευσή της (η εικαλούμενη απόφαση δημοσιεύθηκε στις 30-10-2016 και η έφεση κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 19-06-2017 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 31927/1341/19-06-2017), αρμοδίως δε φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 17Α ΚΠολΔ). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία, το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), δοθέντος ότι ο εικαλώνκατέβαλε κατ' άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ το προσήκον παράβολο των εβδομήντα πέντε ευρώ (75,00€).

Από τη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι τρίτος μπορεί να ασκήσει σε εκκρεμή μεταξύ άλλων δίκη πρόσθετη παρέμβαση για την υποστήριξη κάποιου διαδίκου, μέχρι να εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση, εφόσον έχει έννομο συμφέρον. Έννομο συμφέρον για την άσκηση της πρόσθετης παρέμβασης υφίσταται, όταν με την πρόσθετη παρέμβαση μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία σε

ΑΦ

βάρους του νομικής υποχρέωσης, που είτε απειλούνται από τη δεσμευτικότητα και την εκτελεστικότητα της απόφασης που θα εκδοθεί είτε υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανακλαστικές συνέπειές της, ως τρίτος δε, κατά την έννοια της ίδιας διατάξεως του άρθρου 80 ΚΠολΔ, νοείται εκείνος ο οποίος δεν είχε προσλάβει την ιδιότητα του διαδίκου με οποιοδήποτε τρόπο στην αρχική δίκη ή σε στάδιο προηγούμενης δίκης επί της υποθέσεως. Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 83 ΚΠολΔ, αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικό του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 μέχρι 78. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι αποφασιστικό κριτήριο για το χαρακτηρισμό της πρόσθετης παρέμβασης ως αυτοτελούς είναι η επέκταση της ισχύος της απόφασης, δηλαδή των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, της εκτελεστικότητας και της διαπλαστικής ενέργειας αυτής στις έννομες σχέσεις του τρίτου προς τον αντίδικό του. Το δικονομικό δικαίωμα της άσκησης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης παρέχεται όχι λόγω της πιθανής εκδήλωσης δυσμενών ενεργειών της απόφασης σε βάρος τρίτου, αλλά λόγω της δεσμευτικότητας αυτών που θα κριθούν στην ήδη εκκρεμή δίκη, όσον αφορά στις σχέσεις του παρεμβαίνοντος προς τον αντίδικό του, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα άλλης διαδικασίας. Με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης ο παρεμβαίνων, χωρίς να εισάγει στη δίκη μια νέα έννομη σχέση, αντιδικεί για την ήδη εκκρεμή έννομη σχέση, η διάγνωση της οποίας επισύρει την επέκταση της ισχύος της απόφασης. Η ασκούμενη κατά το άρθρο 83 ΚΠολΔ αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση

δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με το διάδικο υπέρ του οποίου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται κατά πλάσμα δικαίου ως αναγκαίος ομόδικος με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς όμως να έχει στη διάθεσή του διαδικαστικές ευχέρειες που προσιδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου. Ως αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί και εκείνη, την οποία ασκεί αυτός που έγινε διάδοχος του διαδίκου όσο διαρκούσε η δίκη ή μετά το πέρας αυτής (άρθρο 225 παρ. 2 ΚΠολΔ), αφού το δεδικασμένο από τη δίκη ισχύει υπέρ και κατά αυτού κατά το άρθρο 325 αριθ. 2 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 περ. γ' του Ν. 4354/2015 «Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων...», «Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις». Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπρωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες

αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του Ν. 4307/2014. Εφόσον οι εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης». Ακόμη, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 83 και 76 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, αν κάποιος από τους αναγκαίους ομόδικους δεν εκπροσωπηθεί από πληρεξούσιο δικηγόρο, πλην όμως, έχει κλητευθεί νομίμως είτε από τον αντίδικό του, είτε από αναγκαίο ομόδικο, τότε η συζήτηση χωρεί νομίμως και ως προς τον απολειπόμενο αυτόν αναγκαίο ομόδικο, αφού, αν και δεν παραστάθηκε, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από τον αναγκαίο ομόδικο του (ΑΠ 368/2019).

Στην προκείμενη περίπτωση, η εδρεύουσα στην Αθήνα ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «B2Kapital Μονοπρόσωπη Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλο «B2Kapital A.E.», με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και με τις προτάσεις που κατέθεσε στο ακροατήριο, άσκησε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της τρίτης εφεσίβλητης ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «AlphaBank Ανώνυμος Εταιρεία», επικαλούμενη ως έννομο συμφέρον της το γεγονός ότι είναι νόμιμη διαχειρίστρια της αλλοδαπής εταιρίας με την επωνυμία «Hellas 3P Investment Designated Activity Company» με έδρα στο Δουβλίνο Ιρλανδίας, ειδικής διαδόχου της εταιρίας με την επωνυμία «ULTIMOPORTFOLIOINVESTMENT (LUXEMBOURG) S.A.» με έδρα

το Λουξεμβούργο, ειδικής διαδόχου της τρίτης καθ' ης η αίτηση τραπεζικής εταιρίας, υπέρ και κατά της οποίας ισχύει το δεδικασμένο από την παρούσα δίκη (άρθρο 325 ΚΠολΔ). Ειδικότερα, όπως από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει, η προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρία, η οποία έχει νόμιμα αδειοδοτηθεί και ελέγχεται από την Τράπεζα της Ελλάδος ως εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4354/2015, όπως αυτός ισχύει (απόφαση 241/10/31-7-2017 της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος), είναι διαχειρίστρια των απαιτήσεων, των οποίων δικαιούχος τυγχάνει η αλλοδαπή εταιρία με την επωνυμία «Hellas 3P Investment Designated Activity Company», εταιρία ειδικού σκοπού που έχει νομίμως συσταθεί και εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας, η οποία κατέστη ειδική διάδοχος της εταιρείας με την επωνυμία «ULTIMOPORTFOLIOINVESTMENT (LUXEMBOURG) S.A» δυνάμει της από 16 Νοεμβρίου 2018 Σύμβασης Διαχείρισης, της από 21-05-2021 συμπληρωματικής συμφωνίας τροποποίησης αυτής και του υπ' αριθ. 11.025/16.07.2021 ειδικού συμβολαιογραφικού πληρεξουσίου της τελευταίας. Η ως άνω εταιρία με την επωνυμία «ULTIMOPORTFOLIOINVESTMENT (LUXEMBOURG) S.A», κατέστη ειδική διάδοχος της τρίτης «καθ' ης η αίτηση ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», δυνάμει μεταβίβασης σε αυτήν από την τελευταία απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4354/2015 και ειδικότερα δυνάμει της από 16-10-2018 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης, σε συνέχεια της οποίας υπεγράφη η από 29-10-2018

συνοπτικής σύμβασης πώλησης και εκχώρησης, η οποία καταχωρήθηκε στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου 244/29-10-2018. Η διαχείριση των ως άνω απαιτήσεων ανατέθηκε στην ως άνω προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρία με την από 16-11-2018 σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων και της από 21.05.2021 συμπληρωματικής συμφωνίας τροποποίησης αυτής και το υπ' αριθ. 11.025/16.07.2021 ειδικό πληρεξούσιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Βασιλικής Βαλσαμίδου. Στις ως άνω απαιτήσεις, που μεταβιβάστηκαν προς την αλλοδαπή εταιρία με την επωνυμία «Hellas 3P Investment Designated Activity Company», περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και οι απαιτήσεις που απορρέουν από τις επίδικες υπ' αριθμ. 36131100525444, 36131007450704, 6005132813, 5464710000283608 και 4556449200358918 δανειακές συμβάσεις που καταρτίστηκαν μεταξύ της τρίτης εφεσίβλητης και του αιτούντος. Επομένως, η ως άνω πρόσθετη παρέμβαση, με την οποία η προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητά να απορριφθεί η έφεση, έχει σαφώς, σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες σκέψεις, χαρακτήρα αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, είναι παραδεικτική και νόμιμη κατ' άρθρα 80 και 83 ΚΠολΔ, με αποτέλεσμα μεταξύ της κυρίας διαδίκου καθ' ης η αίτηση και της προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουσας να δημιουργηθεί σχέση επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας. Όπως δε προκύπτει από την υπ' αριθ. 3887B'/23-06-2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Αθανάσιου Μπουσδούνη, αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης με την πράξη προσδιορισμού της δικασίμου και με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκε με επιμέλεια του αιτούντος, νομίμως και

εμπροθέσμως στην καθ' ης η αίτηση ανώνυμη τραπεζική εταιρεία. Όμως, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο, η καθ' ης η αίτηση - υπέρ ης η πρόσθετη παρέμβαση δεν εμφανίστηκε και δεν έλαβε μέρος στη συζήτηση. Επομένως, κατ' εφαρμογή των όσων προεκτέθηκαν, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από την αναγκαία ομόδική της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα και η συζήτηση θα χωρήσει σαν να ήταν και αυτή παρούσα.

Με την από 25-07-2012 υπ' αριθ. έκθεσης κατάθεσης 5743/05-11-2012 αίτησή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών ο αιτών ισχυρίστηκε, ότι στερείται πτωχευτικής ικανότητας και ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των χρεών του έναντι των καθ' ων, και ζήτησε να γίνει διευθέτηση των οφειλών του σύμφωνα με το προτεινόμενο από αυτόν σχέδιο, και επικουρικά, να γίνει δικαστική ρύθμιση των χρεών αυτών, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3869/2010 και να εξαιρεθεί από την εκποίηση η περιγραφόμενη στο δικόγραφο πρώτη κατοικία του. Το προταθέν σχέδιο διευθέτησης των οφειλών της δεν έγινε δεκτό από τις καθ' ων η αίτηση τράπεζες και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθ. 1600/Φ5743/2016 οριστική απόφασή του απέρριψε την αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη με το αιτιολογικό ότι ο αιτών δολίως περιήλθε σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών. Κατά αυτής της απόφασης παραπονείται ο αιτών-εκκαλών με την υπό κρίση έφεσή του, για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να γίνει δεκτό στο σύνολό της η αίτησή του.

Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 («Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων...»), όπως το άρθρο αυτό ίσχυε και εφαρμόζεται στην προκειμένη υπόθεση πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 1 παρ. 1 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 του ν. 4336/2015(ΦΕΚ Α' 94/14-8-2015) που καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 του ίδιου νόμου, τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, ορίζεται ότι «φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών τους και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη (και γενική) αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από την γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταίσματος, προβλέπεται στην διάταξη του άρθρου 330 του ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ όμως δίνει ορισμό

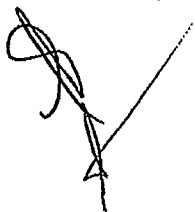
της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτική στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι «Με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξεως. Επίσης όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεώς του και, παρά ταύτα, δεν εγκαταλείπει αυτήν. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξεώς του και το «αποδέχεται» (Ολ. Α.Π. 4/2010, Ολ. Α.Π. 8/2005, Α.Π. 1446/2018, Α.Π. 297/2007). Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφισταμένη ενοχή (Α.Π. 677/2010). Δόλο, κατά συνέπεια, συνιστά η περίπτωση εκείνη του δράστη κατά την οποία επιδοκιμάζει, δηλαδή προβλέπει, τό αποτέλεσμα ως ενδεχόμενο και τελικά το αποδέχεται. Ο δόλος σχετίζεται και αφορά πάντα πράξη και αυτή θα είναι η απαγορευμένη από το δίκαιο στον δράστη αθέτηση ενοχικής υποχρέωσης ή γενικότερα αδικοπραξία κ.λπ. Μεταξύ των εννοιολογικών στοιχείων του δόλου είναι και η πρόβλεψη του δράστη ότι η συμπεριφορά του θα προκαλέσει καθυστέρηση στην εκπλήρωση της υποχρέωσής του ή θα

προκαλέσει το γεγονός της αδυναμίας παροχής του, συνείδηση, δηλαδή του δράστη για τον κίνδυνο επελεύσεως των αποτελεσμάτων αυτών. Για τα ανωτέρω αρκεί και απαιτείται η πρόβλεψη και η αποδοχή του παρανόμου αποτελέσματος σε γενικές γραμμές και κατά τα γενικά ουσιώδη γνωρίσματά του. Η ακριβής έκταση της ζημίας, οι λεπτομέρειες ή οι ιδιότητες του προσβαλλομένου αγαθού και οι λοιπές περιστάσεις που καθορίζουν το μέγεθος της προσβολής δεν απαιτείται να προβλέπονται σαφώς, τουλάχιστον στον βαθμό που δεν ανάγονται από το νόμο σε κρίσιμα για την ύπαρξη της ευθύνης περιστατικά. Στην περίπτωση του Ν. 3869/2010 ο νόμος χρησιμοποιεί την έννοια του δόλου και την συνδέει με μια πραγματική κατάσταση, που είναι η μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών. Περαιτέρω, από την διατύπωση της παρ. 1 εδάφ. α' του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης (και γενικής) αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο αναλήψεως της οφειλής, όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη αυτής. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο, είτε είναι αρχικός, είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον, ο οποίος καρπούται

οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών (Α.Π. 286/2017, Α.Π. 153/2017, Α.Π. 65/2017). Η τελευταία περίπτωση συντρέχει και όταν ο οφειλέτης, εν γνώσει του, χειροτερεύει την οικονομική του θέση με τρόπο που δεν συνάδει με την περιουσία του, το εισόδημά του και τη γενικότερη θέση του και συγκεκριμένα όταν δεν φροντίζει για τη διατήρηση του ενεργητικού της περιουσίας του και τη σωστή διαχείρισή του ή όταν προβαίνει σε κατάσπαταλή του εισοδήματός του ή των περιουσιακών του στοιχείων, με αποτέλεσμα να μειώνει τη δυναμική ροή ρευστότητας που διαθέτει. Εξάλλου, όπως έχει ήδη αναφερθεί, ο δόλος του οφειλέτη πρέπει να συνδέεται με την πρόκληση της μόνιμης (και γενικής) αδυναμίας να εξοφλησει τα χρέη του, δηλαδή η πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας πρέπει να οφείλεται σε δόλο του. Ειδικά, στην περίπτωση μεταβίβασής από τον οφειλέτη περιουσιακού του στοιχείου, κατά την τελευταία τριετία πριν από την υποβολή της αίτησής του άρθρου 4 παρ. 1 ν. 3869/2010 που είναι υποχρεωμένος να δηλώσει ο οφειλέτης (άρθρο 4 παρ. 2 εδάφ. β' του νόμου αυτού), με βάση και το καθήκον του για ειλικρινή δήλωση, κατ' άρθρο 10 παρ. 1 του ίδιου νόμου (Α.Π. 636/2017), θα πρέπει αυτή να συνδέεται άμεσα ή έμμεσα, με την περιέλευσή του σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών, ώστε να θεμελιωθεί δόλια συμπεριφορά του, κατά την έννοια του άρθρου 1 παρ. 1 του πιο πάνω νόμου, πράγμα που συμβαίνει όταν η μεταβίβαση επιδρά σε σημαντικό βαθμό στη δυνατότητα εξυπηρέτησής των χρεών του και ο ίδιος επεδίωξε ή

προέβλεψε ως δυνατό το αποτέλεσμα αυτό. Πότε συμβαίνει τούτο
εξετάζεται κατά περίπτωση, συνήθως δε θα πρόκειται για
καταδολιευτικές μεταβιβάσεις, υπό την έννοια των άρθρων 939 επ.
του ΑΚ, οι οποίες, ανάλογα με την περίπτωση, μπορεί να συνιστούν
είτε δολιότητα του οφειλέτη, εφόσον συνδέονται με την περιέλευσή
του σε αδυναμία πληρωμών, είτε καταχρηστική συμπεριφορά,
εφόσον πρόκειται για απρόσοδο ακίνητο, το οποίο, όμως, θα
μπορούσε να ρευστοποιηθεί στο πλαίσιο του άρθρου 9 παρ. 1 του
νόμου, ή να θεμελιώσει ένταξη του οφειλέτη στη ρύθμιση του
άρθρου 9 παρ. 2 με όφελος για τους πιστωτές το 80% της
αντικειμενικής του αξίας (όπως το άρθρο 9 ίσχυε και εφαρμόζεται
στην παρούσα περίπτωση πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 1 παρ.
18 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 ν. 4336/2015 και, ακολούθως, από
1-1-2016, με το άρθρο 14 παρ. 1 και 11 ν. 4346/2015), οπότε μπορεί να
στηριχθεί ένσταση από το άρθρο 281 του ΑΚ. Συνεπώς, η
μεταβίβαση περιουσιακού στοιχείου δεν συνδέεται πάντοτε με τη
μόνιμη αδυναμία πληρωμών του οφειλέτη και δεν μπορεί, χωρίς
άλλο, να στηρίξει ένσταση δολιότητας, αλλά θα πρέπει να
ερευνώνται και άλλοι παράγοντες και συγκεκριμένα, πρωταρχικά, η
άμεση ή έμμεση επίδραση και συμβολή της εκποίησης στην
περιέλευση του οφειλέτη σε μόνιμη αδυναμία (π.χ. εκποίηση
κεντρικού καταστήματος που του απέφερε σημαντικό μίσθωμα, το
οποίο συνέβαλε σημαντικά στην εξυπηρέτηση των ληξιπροθέσμων
δόσεων και το οποίο στερήθηκε), καθώς και η πρόθεσή του να
προκαλέσει την έλλειψη ρευστότητας, ακόμη οι λόγοι που ώθησαν
τον οφειλέτη στην ενέργεια της εκποίησης, η αξία του ακινήτου σε
σχέση με το ύψος των χρεών, το ρευστοποιήσιμο ή μη του

περιουσιακού στοιχείου, η χαριστική ή μη μεταβίβαση και η διάθεση του προϊόντος της εκποίησης, η ύπαρξη άλλων αξιολογών περιουσιακών στοιχείων που δεν μεταβιβάστηκαν και μπορούν να αξιοποιηθούν για την εξυπηρέτηση των χρεών, ο χρόνος που έλαβε χώρα η μεταβίβαση, ιδίως σε σχέση με τη δυνατότητα εντάξεως του οφειλέτη στο νόμο και την εξυπηρέτηση ή μη κατά το χρονικό αυτό σημείο των χρεών του κ.λπ. Όπως, εξάλλου, προκύπτει από την πρόβλεψη του εδαφίου β' της παρ. 1 του ίδιου άρθρου 1 του ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υποθέσεως δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (πρβλ. άρθρο 262 παρ. 1 του ΚΠολΔ) και να τον αποδείξει (Α.Π. 286/2017, Α.Π. 153/2017, Α.Π. 65/2017). Από το συνδυασμό των προαναφερομένων διατάξεων συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη και, επομένως, παραδεικτική, κατά το άρθρο 262 του ΚΠολΔ, η ένσταση της πιστώτριας Τράπεζας ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων των προς αυτήν χρηματικών οφειλών από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι προέβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές τους δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε

κατάσταση αδυναμίας πληρωμών του και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει: α) τα τραπεζικά προϊόντα που ο οφειλέτης συμφώνησε, το αρχικό και τελικό ύψος αυτών, β) το χρόνο που τα συμφώνησε, γ) τις οικονομικές δυνατότητες αυτού, κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, καθώς και δ) ότι, με βάση τα ως άνω οικονομικά δεδομένα, προέβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό (ΑΠ 59/2021, ΑΠ 1174/2019, ΑΠ 515/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση η πρώτη και δεύτερη των εφεσιβλήτων με τις έγγραφες προτάσεις τους στον πρώτο βαθμό προέβαλαν την ένσταση υπάρξεως δολιότητας στο πρόσωπο του αιτούντος εκθέτοντας αφενός ότι ο αιτών και ήδη εικαλών προέβη σε υψηλό δανεισμό και με βάση τα εισοδήματά του, που ήταν χαμηλά και ως εκ τούτου ήταν αδύνατον να ανταποκριθεί σε τόσα δανειακά προϊόντα, και επίσης προέβη στην μεταβίβαση περιουσιακού του στοιχείου εντός της τριετίας πριν την άσκηση της αίτησής του, η οποία (μεταβίβαση) φέρει τα στοιχεία της καταδολιευτικής μεταβίβασης, εφόσον κατ' αυτό τον τρόπο στέρησε από την πλειονότητα των πιστωτριών του την ικανοποίηση των αξιώσεών τους. Υπό το προεκτεθέν περιεχόμενο ο ως άνω ισχυρισμός των ως άνω εφεσιβλήτων πιστωτριών τραπεζών είναι απορριπτός ως πρωτίστως ως απαράδεικτος λόγω αοριστίας, διότι αμφοτέρως οι ως άνω εφεσίβλητες πιστώτριες τράπεζες, οι οποίες είχαν κατά το νόμο το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως του δόλου του οφειλέτη, παραλείπουν κατά την προβολή της σχετικής ενστάσεως

τους στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο να αναφέρουν α) το αρχικό και τελικό ύψος των τραπεζικών προϊόντων που ο οφειλέτης συμφώνησε να λάβει, β) το χρόνο που τα συμφώνησε και τα έλαβε, γ) τα εισοδήματά του κατά το χρόνο λήψεως των δανείων, δ) τη μηνιαία δόση που έπρεπε να καταβάλει, ε) τα έξοδα διαβίωσής του και κυρίως τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών (ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες), ώστε με βάση τα δεδομένα αυτά να καταστεί δυνατόν να κριθεί αν πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό. Περαιτέρω, με βάση το ότι κάθε μεταβίβαση - αποξένωση περιουσιακού στοιχείου από την περιουσία του οφειλέτη δεν αποτελεί και απόδειξη, και μάλιστα κατά αμάχητο τεκμήριο, δολιότητας αυτού, όπως έχει αναπτυχθεί και στη μείζονα σκέψη της παρούσας, ειδικά αν έχει δηλωθεί από τον ίδιο τον οφειλέτη και αφορά σε περιουσιακά στοιχεία που ενδεχομένως δεν θα πληρούσαν τις προϋποθέσεις εκποιήσεως κατά το άρθρο 9 παρ. 1 ν.3869/2010, και δεν θα εκποιούνταν, εξαιτίας ελλείψεως αγοραστικού ενδιαφέροντος ή εξαιτίας της μικρής τους αξίας, δεν διασαφηνίζεται εν προκειμένω ο τρόπος συνδέσεως της προθέσεως (δόλου) του αιτούντος και ήδη εικαλούντος, ο οποίος, κατά τις παραδοχές της πρωτόδικης αποφάσεως, προέβη στη μεταβίβαση, στις 01.09.2011, του υπό στοιχείο

αντί τιμήματος 38.053,15 ευρώ, με την πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας του να εξυπηρετεί - εξοφλεί τα χρέη του. Ειδικότερα, δεν διαλαμβάνεται κατά πόσο θα ήταν διαφορετική η

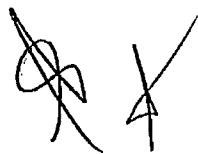
κατάσταση των οφειλών του έναντι των πιστωτριών του και ήδη εφεσιβλήτων, αν δεν είχε προβεί στην ως άνω μεταβίβαση και πως αυτή, ενόψει του, κατά τις παραδοχές της, ύψους του εισπραχθέντος τιμήματος (38.000 ευρώ), επηρέασε, σε σημαντικό βαθμό, τη δυνατότητα εξυπηρέτησης των χρεών του, πράγμα που ο οφειλέτης -εικαλών επεδίωξε ή προέβλεψε ως δυνατό, χωρίς να αναφέρεται και το ύψος του εισοδήματος που θα του απέφερε σε περίπτωση που ο εκκαλών θα προέβαινε στην εκμίσθωσή του. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε καταρχάς παραδεικτή την ένσταση υπάρξεως δολιότητας στο πρόσωπο του αιτούντα και ακολούθως την έκρινε και βάσιμη στην ουσία της έσφαλε και δεκτού γενομένου του πρώτου λόγου εφέσεως, πρέπει να εξαφανιστεί η πρωτοβάθμια απόφαση και αφού κρατηθεί η υπόθεση να δικάσσει επί της ουσίας.

Από την επανεκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρος του αιτούντος που δόθηκε νομίμως στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την απόφασή του πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, καθώς και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Ο αιτών, ηλικίας 70 ετών (γεννηθείς στις 31-12-1961), είναι έγγαμος με την

ηλικίας 65 ετών και άτεκνος. Ο αιτών τυγχάνει συνταξιούχος του Ο.Α.Ε.Ε. και η σύνταξη του ανέρχεται στο ποσό των 950 ευρώ μηνιαίως (βλ. ενημερωτικό σημείωμα συντάξεων μηνών Απριλίου έως και Ιουνίου 2016) και στο ως άνω ποσό εξακολουθεί να ανέρχεται μέχρι και σήμερα. Η σύζυγός του είναι άνεργη και είναι εγγεγραμμένη στα μητρώα ανέργων Ο.Α.Ε.Δ. (βλ.

την από 13.04.2016 βεβαίωση Ο.Α.Ε.Δ.). Ο αιτών πριν τη συνταξιο-
δότησή του διατηρούσε επιχείρηση με αντικείμενο το λιανικό ε-
μπόριο κομμένων άνθεων, ανθοδεσμών, στεφάνων και παρόμοι-
ων ειδών (ανθοπωλείο) η οποία στεγαζόταν σε κατάστημα επί
της Ο αιτών διέκοψε τις εργασί-
ες της επιχείρησής του την ενόψει της επικείμενης συ-
νταξιοδότησής του, αρχής γενομένης από την 01.01.2012 (βλ. την
υπ' αριθμ. 829/12.12.2011 βεβαίωση διακοπής εργασιών της Δ.Ο.Υ.
ΙΗ' Αθηνών και το υπ' αριθμ. 802991/15.12.2011 πιστοποιητικό του
επαγγελματικού επιμελητηρίου Αθηνών). Μοναδική ακίνητη πε-
ριουσία της αιτούντος αποτελεί το υπό στοιχεία διαμέρισμα
του τρίτου πάνω από το ισόγειο ορόφου οικοδομής κείμενης στη
θέση

..... ως ειδικότερα περιγράφεται στο υπ' αριθμ.
..... συμβόλαιο αγοραπωλησίας ακινήτου της συμβο-
λαιογράφου Αθηνών Ειρήνης Πεφάνη. Το ως άνω ακίνητο αντι-
κειμενικής αξίας ποσού 56.906,85 ευρώ, σύμφωνα με τη δήλωση
ενιαίου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων-πράξη διοικητικού προσδιο-
ρισμού φόρου έτους 2021 χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του αιτού-
ντος και τη συζύγου του. Επίσης ο αιτών έχει στην κυριότητά του
κατά ποσοστό 50% εξ' αδιαιρέτου ένα όχημα μάρκας, κυβι-
σμού 2.000 κ.ε., έτους κατασκευής 2000, εκτιμώμενης αξίας 3.000
ευρώ, το οποίο είχε θέσει σε ακινησία από τις 28.12.2011 λόγω α-
δυναμίας των τελών κυκλοφορίας. Το όχημα αυτό ωστόσο δεν
προσφέρεται προς εκποίηση, λόγω της παλαιότητας του και του
μικρού αγοραστικού ενδιαφέροντος σε περίπτωση εκποίησής του.
Σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, κατά την κρίση του Δικαστηρί-

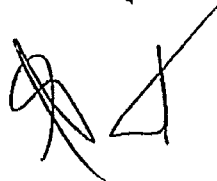
ου, το ποσό που απαιτείται για την κάλυψη των βασικών δαπανών διαβίωσης του αιτούντος, στις οποίες περιλαμβάνονται η διατροφή, η ένδυση και υπόδηση, τα λειτουργικά έξοδα κατοικίας, η επισκευή και συντήρηση επίπλων και οικιακού εξοπλισμού, τα είδη οικιακής κατανάλωσης και ατομικής φροντίδας, η ενημέρωση, οι υπηρεσίες τηλεφωνίας, τα είδη και οι υπηρεσίες υγείας, δεν υπολείπεται των 950€ μηνιαίως, το οποίο ανταποκρίνεται στην απαίτηση διατήρησης του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης, λαμβανομένου υπόψη ότι ο οφειλέτης που αιτείται την υπαγωγή του στις διατάξεις του Ν.3869/2010 πρέπει να μειώσει τις δαπάνες του στις απολύτως απαραίτητες κατά το χρονικό διάστημα ρύθμισης των οφειλών του. Όπως αποδεικνύεται από τα προσκομιζόμενα εκκαθαριστικά φόρου εισοδήματος του αιτούντος, τα εισοδήματά του, ανερχόταν κατ' έτος στα εξής: το έτος 2007 στο ποσό των 16.609,24 ευρώ, το έτος 2008 στο ποσό των 17,955,49 ευρώ, το έτος 2009 στο ποσό των 15.455,17 ευρώ, το έτος 2010 στο ποσό των 11.881,36 ευρώ, το έτος 2011 στο ποσό των 18.246,35 ευρώ, το έτος 2012 στο ποσό των 8.168,94 ευρώ, το έτος 2013 στο ποσό των 10.596,99 ευρώ, το έτος 2014 στο ποσό των 8.865,12 ευρώ και το έτος 2015 στο ποσό των 10.932,80 ευρώ. Δηλαδή, μέχρι το έτος 2011 τα εισοδήματα του αιτούντος ανερχόταν σταθερά σε μηνιαία βάση κατά μέσο όρο στο ποσό των 1.500,00€, ενώ τα ακαθάριστα έσοδα (τζίρος) από την επιχείρησή που διατηρούσε ανερχόταν ενδεικτικά το έτος 2007 στο ποσό των 57.480,16 ευρώ. Το έτος (2012), λόγω της διακοπής εργασιών της επιχείρησης που διατηρούσε, όπως αναφέρθηκε ως άνω και της συνταξιοδότησής του, και των συνακόλουθων περικοπών στους

μισθούς και τις συντάξεις των ιδιωτικών υπαλλήλων ένεκα της οικονομικής κρίσης που ενέσκηψε στη χώρα, το μηνιαίο εισόδημά του αιτούντος μειώθηκε κατά το ποσό των $(18.246,35 - 10.087,41) = 10.087,41\text{€}$ ή σε ποσοστό κατά 55%. Έκτοτε το εισόδημά του δεν έχει παρουσιάσει ουσιώδη μεταβολή, προερχόμενο αποκλειστικά από τη σύνταξή του, η οποία ανέρχεται μέχρι και σήμερα μηνιαίως στο ποσό των 949,19€. Περαιτέρω, σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της αίτησης ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία σύμφωνα με το νόμο θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο κοινοποίησης αυτής (εκτός από τα εμπραγμάτως ασφαλισμένα στεγαστικά δάνεια που αναφέρονται παρακάτω, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι το χρόνο έκδοσης της απόφασης) και ανέρχονταν συνολικά στο ποσό των 230.887,99€. Πιο συγκεκριμένα, ο αιτών όφειλε: 1) Στην πρώτη των καθ' ων «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS»: i) από την υπ' αριθ. 1 σύμβαση πίστωσης ανοιχτού αλληλόχρεου λογαριασμού το συνολικό ποσό των 163.130,51 ευρώ, ii) από την υπ' αριθμ. σύμβαση πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 3.082,88€ 2) Στη δεύτερη των καθ' ων «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» η οποία άσκησε κύρια παρέμβαση: i) από την υπ' αριθμ. σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου το συνολικό ποσό των 19.657,38€ που αναλύεται σε κεφάλαιο 14.872,62€, 3) στην τρίτη των καθ' ων «Alpha Τράπεζα Α.Ε.»: i) από την υπ' αριθμ. σύμβαση πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 13.811,56€ και ii) από την υπ' αριθμ. σύμβαση

ση χορήγησης πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 1.181,58€, 4) στην τέταρτη των καθ' ων «Citibank International Plc»: i) από την υπ' αριθ. σύμβαση προσωπικού δανείου το συνολικό ποσό των 3.789,24€ και ii) από την υπ' αριθ. i σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 8.813,89€, iii) από την υπ' αριθ. σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 1.525,51€ συνολικά, 5) στην πέμπτη των καθ' ων «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.»: από την υπ' αριθ. τραπεζική σύμβαση το συνολικό ποσό των 19.382,28€ και 6) στην έκτη των καθ' ων «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.»: από την υπ' αριθ. i σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας το συνολικό ποσό των 1.297,82€. Επομένως ο αιτών, η υπό στοιχ. Α οφειλή του προς την πρώτη μετέχουσα πιστώτρια ασφαλίζεται εμπραγμάτως με προσημείωση υποθήκης πρώτης σειράς ποσού 23.477,62 ευρώ (ημερομηνία εγγραφής 31.05.2007) επί του ακινήτου της κύριας κατοικίας του. Επίσης η οφειλή του προς την πέμπτη μετέχουσα πιστώτρια ασφαλίεται επί του ίδιου ως άνω ακινήτου με προσημείωση υποθήκης τρίτης σειράς ποσού 13.000 ευρώ (ημερομηνία εγγραφής 24.01.2013). Σημειώνεται ότι ο αιτών, όσο διάστημα διατηρούσε την επιχείρησή του, εξυπηρετούσε τις ανωτέρω οφειλές του, ωστόσο μετά τη συνταξιοδότησή του άρχισε να αντιμετωπίζει δυσκολίες στις πληρωμές του και περί το μήνα Μάιο του έτους 2012 έπαψε ολοσχερώς τις καταβολές, όπως συν ομολογήθηκε και από την πρώτη μετέχουσα πιστώτρια με τις προτάσεις της, με αποτέλεσμα οι οφειλές του από τα ως άνω δανειακά προϊόντα να καταστούν ληξιπρόθεσμες. Συνεπώς, ο σχετικός ισχυρισμός των ε-

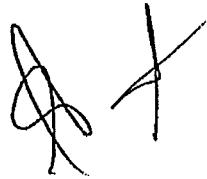
φρεσιβλήτων ότι ο αιτών κατά το χρόνο που περιήλθε σε αδυναμία καταβολών διατηρούσε εμπορική ιδιότητα, είναι απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος. Υπό τα παραπάνω δεδομένα τα έσοδα του αιτούντος συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του από τις παραπάνω δανειακές συμβάσεις, δεν του επιτρέπουν να ανταποκριθεί στην εξυπηρέτησή τους, καλύπτοντας παράλληλα και τις προαναφερόμενες δαπάνες διαβίωσής του. Έτσι ο αιτών βρίσκεται σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Η αδυναμία του αυτή, η οποία υπήρχε και κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης, είναι μόνιμη και γενική, αφού δεν αναμένεται αξιόλογη βελτίωση των εισοδημάτων του στο μέλλον, που να του επιτρέπει να ανταποκριθεί στις προαναφερόμενες δανειακές του υποχρεώσεις. Συνεπώς, εφόσον είναι αδιάφορος για τη διαδικασία που ακολουθείται με το ν. 3869/2010 ο τρόπος που ο οφειλέτης κάλυπτε τις δανειακές του υποχρεώσεις μέχρι να παύσει να τις εξυπηρετεί, ο αιτών, ο οποίος δεν έχει πτωχευτική ικανότητα, περιήλθε σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών το έτος 2012. Όσον αφορά δε στους ισχυρισμούς των αντιδίκων του περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του αιτούντος να ζητήσει τη ρύθμιση των οφειλών του, πρέπει να λεχθεί ότι η επιδίωξη για ρύθμιση των χρεών του αιτούντος, υπό τα ως άνω αποδειχθέντα περιστατικά δε συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, καθώς η άσκηση του δεν έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος αλλά αντίθετα κρίνεται ότι είναι απολύτως σύμφωνη με το σκοπό και το γράμμα του ν. 3869/2010, ο οποίος προτάσσει την προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και τη

διατήρηση ενός βασικού επιπέδου αντιμετώπισης των βιοτικών αναγκών του οφειλέτη έναντι της ικανοποίησης με κάθε θυσία των πιστωτών του, αλλά είναι και σύμφωνη με τους ηθικούς κανόνες που χαρακτηρίζουν τη συμπεριφορά του μέσου συνετού κοινωνού. Ως εκ τούτου, συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του αιτούντος στη ρύθμιση των διατάξεων του Ν. 3869/2010. Μετά ταύτα, κατά παραδοχή ως και ουσία του οικείου λόγου έφεσης, κατά τα ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν η κρινόμενη έφεση, να εξαφανισθεί η εικαλούμενη απόφαση, να κρατηθεί, κατ' άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ, η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο και να δικασθεί αυτή κατ' ουσίαν.

Όπως προαναφέρθηκε, το καθαρό εισόδημα του αιτούντος ανέρχεται στο ποσό των 949,00€ το μήνα, ενώ οι δαπάνες διαβίωσης του δεν υπολείπονται του ποσού των 950,00€ το μήνα. Συνεπώς, δεδομένου ότι τα εισοδήματά του, τόσο κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης, όσο κατά το χρόνο συζήτησης της αίτησης δε διαφοροποιήθηκαν και ότι οι ως άνω καθαρές μηνιαίες του αποδοχές διοχετεύονται σχεδόν αποκλειστικά για την κάλυψη των ελάχιστων βιοτικών αναγκών του αιτούντος και της συζύγου του, πρέπει να οριστούν προς ρύθμιση των οφειλών του κατ' άρθρο 8 παρ.5 του ν. 3869/2010 μηδενικές καταβολές για τρία έτη (36) μήνες, αρχής γενομένης από τον επόμενο από τη δημοσίευση της παρούσας μήνα. Όπως προαναφέρθηκε, η κύρια κατοικία του αιτούντος είναι το υπό στοιχείο το υπό στοιχεία : ιαμέρισμα του τρίτου πάνω από το ισόγειο ορόφου οικοδομής κείμενης στη θέση του Δήμου . επί της οδού :

όπου και συμβιώνει με τη σύζυγό του. Με βάση το πλέον πρόσφατο «ΕΝ.Φ.ΙΑ» για το έτος 2021 η αντικειμενική αξία του ως άνω διαμερίσματος ανέρχεται στο ποσό των 56.906,85 ευρώ. Δεδομένου ότι η παραπάνω αξία δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο όριο αφορολόγητης απόκτησης πρώτης κατοικίας, το αίτημα για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας από την εκποίηση, πρέπει να γίνει δεκτό και να οριστούν δόσεις. Τονίζεται ότι το παρόν δευτεροβάθμιο δικαστήριο εφαρμόζει τον κανόνα που ισχύει κατά το χρόνο έκδοσης-δημοσίευσης της απόφασής του επί της έφεσης (βλ. ΑΠ 633/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), πλην όμως στην προκειμένη περίπτωση δε θα εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/12010 όπως ίσχυε μετά την τροποποίησή της με το ν. 433682018, καθότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται επί των αιτήσεων που κατατίθενται μετά την εισαγωγή του (ήτοι μετά την 19-08-2015). Βάσει δε της διάταξης του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 όπως ίσχυε πριν από τις προαναφερθείσες τροποποιήσεις, για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη απαιτείτο η καταβολή, εντός της οριζόμενης προθεσμίας, ποσού ίσου με το 80% της αντικειμενικής αξίας της. Σύμφωνα δε με το άρθρο 24 του ν. 4161/2013 οι τροποποιήσεις που αυτός επέφερε ισχύουν άμεσα από τη δημοσίευσή του στην ΕτΚ (14.06.2013), εκτός εκείνων για τις οποίες ορίζεται στις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 19 διαφορετικά. Συνεπώς η ως άνω τροποποίηση εφαρμόζεται και επί των αιτήσεων που ήταν εκκρεμείς την 14.06.2013. Επομένως, εν προκειμένω πρέπει να καταβληθεί ποσό $(56.906,85 \times 80\%) = 45.525,48$ ευρώ. Επισημαίνεται ότι οι οικονομικές δυνατότητες του αιτούντος και η πηγή των εισοδημάτων του, για την αποπληρωμή μηνιαίων καταβολών που

θα οριστούν για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του είναι αδιάφορες (βλ. Ι. Βενιέρη/Θ. Κατσά, «Εφαρμογή του ν. 3869/2010, εκδ. 2016 σ. 618, παρ. 1432). Λαμβανομένης δε υπόψη της σημερινής ηλικίας του αιτούντος και τη συζύγου του και της διάρκειας των επίδικων δανειακών συμβάσεων, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ως άνω ποσό των 45.525,48 ευρώ θα πρέπει να καταβληθεί, εντός δεκαπέντε (15) ετών, ήτοι σε εκατόν ογδόντα (180) συνεχόμενες μηνιαίες δόσεις, καταβλητέες εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, αρχής γενομένης από τον επόμενο από τη δημοσίευση της παρούσας μήνα, ύψους η κάθε μια από αυτές $(45.525,48/180) 252,91$ ευρώ. Η καταβολή των δόσεων για τη διάσωση της κατοικίας της θα γίνει εντόκως, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκου στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά το χρόνο αποπληρωμής σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων κύριας αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Επισημαίνεται ότι, από τις καταβαλλόμενες μηνιαίες δόσεις, θα ικανοποιηθούν προνομιακά οι απαιτήσεις των πιστωτών που είναι εξοπλισμένες με εμπράγματη ασφάλεια στο ακίνητο της κύριας κατοικίας και εφόσον το υπόλοιπο των εν λόγω απαιτήσεων είναι μεγαλύτερο του 80% της αντικειμενικής αξίας της κατοικίας, με την εξάντλησή του, δεν μπορεί να ικανοποιηθεί το υπόλοιπο των απαιτήσεων των λοιπών πιστωτών. Δικαστικά έξοδα δεν πρέπει να επιδικασθούν, κατ' άρθρο 8 παρ. 6 εδ. β' του Ν. 3869/2010, που τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου ποσού 75,00€, που κατατέθηκε από αυτήν μαζί με το δικόγραφο της

έφεσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της δεύτερης, τρίτης και τέταρτης των εφεσιβλήτων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων: α) την από 13.06.2017 υπ' αριθ. έκθεσης κατάθεσης έφεση και β) την προφορικός ασκηθείσα υπέρ της τρίτης εφεσίβλητης πρόσθετη παρέμβαση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «B2Kapital Μονοπρόσωπη Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις».

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθ. 1600/Φ5743/2016 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας).

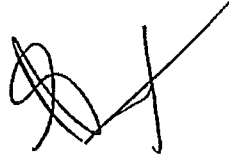
ΚΡΑΤΕΙ και ΔΙΚΑΖΕΙ την από 25-07-2012 με αριθ. έκθεσης κατάθεσης 5743/5-11-2012 αίτηση.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντος ορίζοντας μηδενικές μηνιαίες καταβολές, για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών, το οποίο αρχίζει από τον επόμενο μήνα από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης.

ΕΞΑΙΡΕΙ από την εκποίηση την κύρια κατοικία του αιτούντος που περιγράφεται στο ιστορικό της παρούσας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στον αιτούντα την υποχρέωση να καταβάλει για τη διάσωση της ανωτέρω κύριας κατοικίας του το ποσό των 45.525,48€, η αποπληρωμή του οποίου θα γίνει σε 180 ισόποσες

μηνιαίες δόσεις των 252,91€ έκαστη. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων, η οποία θα γίνεται εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, θα ξεκινήσει από τον επόμενο από τη δημοσίευση της παρούσας μήνα, και θα γίνει εντόκιως, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Από τις καταβολές αυτές για τη διάσωση της κύριας κατοικίας θα ικανοποιηθούν προνομιακά οι απαιτήσεις των πιστωτών που είναι εξοπλισμένες με εμπράγματα ασφαλεία στο ακίνητο της κύριας κατοικίας και εφόσον το υπόλοιπο των εν λόγω απαιτήσεων είναι μεγαλύτερο του 80% της αντικειμενικής αξίας της κατοικίας, με την εξάντλησή του, δεν μπορεί να ικανοποιηθεί το υπόλοιπο των απαιτήσεων των λοιπών πιστωτών.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του παραβόλου ποσού 75,00€ που κατατέθηκε μαζί με το δικόγραφο της έφεσης στην εικαλούσα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 10/04/2023.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

2

.

.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100